

SCÉNÁŘ: HELENA WEHLOVÁ

Zažila sedm státních útvarů a 11 prezidentů...

Jaroslav Fillinger: Rádi bychom Vám představili životní příběh naší prababičky Heleny Wehlové, která prožila sedm státních útvarů v Čechách.

Jaroslav Kříž: Za 1. republiky začala chodit do školy ke sv. Floriánovi.

Helena Wehlová: Svatý Florián, to byla křesťanská škola a tam jsme chodili do první třídy, ale my jsme se tam učili psát na tabulky s křídou, víš my jsme ještě neměli sešity nebo tak.

Jára Fillinger: I po těch letech stále s úctou vzpomíná na setkání s prezidentem Masarykem, kterého z 11 prezidentů, které zažila, žádný nepřekonal.

Helena Wehlová: Tak jsme jely na výlet a tak jsme jely do Lán a v Lánech jsme si prohlédli celý park a jdeme zpátky a potkáme pana prezidenta, žádný bodyguardi, vůbec nikdo, tak jsme se s ním zastavili a povídal si s námi Paní učitelka řekla: Řekni prezidentovi nějakou básničku. Tak já mu řekla básničku a on mě pohladil a holky se mnou pak týden nemluvili.

Barbora Vdoviaková: Časy se změnilly. První republika s Mnichovem padla. Jak se změnila škola za Protektorátu a co jste se učili?

Helena Wehlová: Z dějepisu vůbec nic, jenom zeměpis, jinak všechny předměty a němčina se hlavně učila.

Jára Kříž: V závěru války zažila bombardování Prahy.

Helena Wehlová: Ten nálet 14. února 45. Byl strašný nálet na Prahu a my jsme museli všichni, to jsme dělali v železárnách, jo, tak jsme museli jít do krytu. Ale já s kamarádkou jsme nikdy do krytu nešly a my jsme utekly tou bránou přes pole do lesa, do lesíka, jo, a teď běžíme přes to pole a teď vidíme letadlo nad námi. Ty lítaly blízko, nízko nad zemí, jo. Já jsem říkala: natáhnout ruku, tak jsem ho snad pohladila. Černej byl jak to... Mával nám a my jsme byly úplně celý nadšený.

Barbora Vdoviaková: Po dlouhých 6 letech skončila v roce 1945 válka. Přišla nabídka k sňatku, ale paní Wehlová měla jinou představu o tom, jak by chtěla žít po válce.

Helena Wehlová: Pak byl konec války a no a co já. Měla jsem známost a ten se chtěl ženit. Já jsem říkala, to nepřipadá v úvahu. Je konec války a já se přece vdávat nebudu. Vedle u sousedy byl na bytě nějaký ruský důstojník. Když jsem tam přišla a on že si mě vezme s sebou do Ruska. Tak já jsem říkala té sousedce. Teta, to já nemužu, nemužu, nemužu to ne. Půjdu domu a říkam to tatinkovi a ten říká: Co to je za blázna, že by se ti vzal. Já jsem říkala: Tati, já si ho nevemu, já nikam nepudu. A v tom tam přišel strejda a že jede do Kadaně. Já jsem tam měla plno příbuzných. A říkam: Strejdo, já jedu s tebou.

Jaroslav Fillinger: Překotné události 20. století ji dobehly i v Kadani. Přesto se snažila žít normální život.

Helena Wehlová: „A tam jsem zůstala bydlet u sestřenice a našla jsem si práci ve velkoobchodě v zelenině. Hráli jsme tenis. Chodili jsme se plavat. A na svatej kopec.

Tereza Zemanová: Ještě před únorovým pučem si koupili chatu na Kokoříně.

Helena Wehlová: „V devětačtyřicátém, když jsme byli na Kokoříně, tak mě volal táta, že se musíme vystěhovat, jo. Protože tvůj praděda, tak nebyl v partaji. Vystěhovali nás prostě protože měli tam jiného, kterej byl v partaji. No tak nás vystehovali. A hotovo.

Jaroslav Kříž: Komunistický režim zanechal šrámy i na rodině paní Wehlové.

Helena Wehlová: Druhý manžel, ten dostal 5 let Jáchymova. Protože ta jeho manželka, tak měla rok lvuš, se narodila, jo, a ten její bratr utek do Německa. A teď tam přijel kamarád toho jejího bratra. Říkal, zůstaneš tady spát. Nechal ho přespat jednu noc a za to dostal pět let Jáchymova.

Jaroslav Fillinger: A co i přes všechny problémy, které ji provázely, jí dává i dnes sílu radovat se ze života?

Helena Wehlová: „Mě motivuje furt jenom rodina, rodina, rodina, abyste byli v pořádku všichni a měli jste se rádi.